

діяльності, здійснюється за заявним принципом та спрощеною процедурою за місцем перебування особи.

Громадянам України, які переселилися з тимчасово окупованої території та не мають документів, необхідних для надання статусу безробітного (паспорт громадянина України, реєстраційний номер облікової картки платника податків тощо), статус безробітного може надаватися за умови пред'явлення тимчасового посвідчення, що підтверджує особу громадянина України. До отримання документів та відомостей про періоди трудової діяльності, заробітну плату (дохід), страховий стаж допомога по безробіттю цим особам призначається у мінімальному розмірі, встановленому правлінням Фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття.

Перереєстрація безробітних, які переселилися з тимчасово окупованої території, здійснюється державною службою зайнятості за місцем перебування особи.

Громадяни України, які проживають на тимчасово окупованій території або переселилися з неї, мають право на продовження здобуття певного освітнього рівня на території інших регіонів України за рахунок коштів державного бюджету.

Під час проведення виборів Президента України, народних депутатів України, всеукраїнського референдуму голосування громадян України на тимчасово окупованій території не організовується і не проводиться.

Громадянам України, які проживають на тимчасово окупованій території, створюються умови для вільного волевиявлення під час виборів Президента України, народних депутатів України та всеукраїнського референдуму на іншій території України.

Громадяни України, які проживають на тимчасово окупованій території, мають право реалізувати своє право голосу на таких виборах або всеукраїнському референдумі шляхом зміни місця голосування без зміни виборчої адреси згідно з частиною третьою статті 7 Закону України «Про Державний реєстр виборців».

Громадяни України мають право на вільний та безперешкодний в'їзд на тимчасово окуповану територію і виїзд з неї через контрольні пункти в'їзду-виїзду за умови пред'явлення документа, що посвідчує особу та підтверджує

Спеціальний засіб активної оборони – засоби зв'язування, як вид публічного майна, що використовується працівниками міліції для здійснення своїх повноважень

Паламарчук І.В., здобувач кафедри адміністративного права і процесу НАВС
Науковий керівник: доктор юридичних наук, професор Беззенко В.М.

Адміністративно-правовий статус працівника міліції в сучасних умовах соціального розвитку і оновлення української правової системи вбачає інститут адміністративного права, зокрема більш конкретніше даний статус конкретизується наявністю прав і обов'язків закріплених законодавцем, як сукупність наявних правових можливостей необхідних для виконання покладених на працівника міліції та міліцію в цілому обов'язків. Однак виконання покладених на працівника міліції та міліцію в цілому обов'язків потребує використання ними певних «інструментів» нагально необхідних у їхній повсякденній діяльності.

Саме поняття «інструмент» (із латинської instrumentum – знаряддя) – суто технологічне поняття, яке означає технологічне оснащення (знаряддя або пристрій), які в процесі праці безпосередньо стикаються з предметом праці з метою зміни чи контролю його форми, стану, властивостей тощо [9]. Зокрема таке поняття як «інструмент» використовується в адміністративному праві Федеративній республіці Німеччині, досвід та ідеї науки якої у свою чергу перейняло і адміністративне право України [6].

Тому таким інструментом у адміністративно-правовому статусі працівника міліції та такого державного озброєного органу виконавчої влади як міліція, в цілому, є публічне майно, що використовується ним для виконання покладених на нього обов'язків, яке можна умовно поділити на: спеціальні засоби, рухоме та нерухоме майно і публічні грошові кошти. Хоча деякі вчені-дослідники адміністративісти у першій половині XX століття, висловлювали таке твердження, що майно яке використовується суспільством задля задоволення своїх потреб є «публічним», а майно яке використовується для служіння цілям державного управління є «адміністративним» [7, с. 54]. Однак, враховуючи твердження вчених минулого століття, все ж треба брати і до уваги швидкість технічного прогресу, який у свою чергу набагато випереджає сучасну відповідність вітчизняного законодавства у регулюванні процесів, які супроводжується даним прогресом. В зв'язку з чим виникає необхідність детального розгляду такого виду публічного майна, що використовується працівниками міліції, задля виконання покладених на них обов'язків передбачених ст. 10 Закону України «Про міліцію» (далі – Закону) [1], як засоби зв'язування, які відповідно до Закону [1], відносяться до спеціальних засобів. Більш чітко класифікує вказаний спеціальний засіб та відносить його до спеціальних засобів активної оборони постанова Кабінету Міністрів України № 83 від 18.01.2003 [3], чого не зазначено у постанові Ради Міністрів Української РСР від 27.02.2014 № 49 [2]. Отже, порядок їх застосування та правові підстави регламентується Законом, зокрема статтями 12 і 14, наказом МВС України від 20.08.2009 № 181 [4] та Статутом патрульно-постової служби міліції України [5].

Таким чином більш чітке тлумачення такого спеціального засобу активної оборони, як засоби зв'язування, які за своїм впливом на правопорушника практично не відрізняються від наручників, дається у відомчому нормативному акті, а саме Інструкції з організації діяльності чергових частин органів і підрозділів внутрішніх справ України [4; 8], направленої на захист інтересів суспільства і держави від протиправних посягань, а саме зв'язування провадиться засобами, що виключають можливість заподіяння тілесних ушкоджень затриманому (спеціальними ремнями з брезентової тканини), і застосовується для припинення буйства та безчистства затриманих і заарештованих, коли іншими заходами припинити ці дії неможливо, а також для затримання і конвоювання злочинців, коли є підстави для побоювання, що вони намагатимуться вчинити втечу або напад на працівника міліції чи громадян, так само як і завдати собі каліцтво або покінчити життя самогубством.

Отже, наведені вище приклади дослідженого спеціального засобу активної оборони як засоби зв'язування є тим самим публічним майном, яке використовується в якості інструменту для здійснення своїх повноважень працівниками міліції.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про міліцію» від 20.12.1990 № 565-ХІІ

2.Постанова Ради Міністрів УРСР «Про затвердження Правил застосування спеціальних засобів при охороні громадського порядку в Українській РСР» від 27.02.1991 № 49

3.Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Правил застосування спеціальних засобів військовослужбовцями Військової служби правопорядку у Збройних Силах України під час здійснення службових обов'язків» від 18.01.2003 № 83

4.Наказ МВС України від 20 серпня 2009 року № 181 «Про організацію діяльності чергових частин органів і підрозділів внутрішніх справ України, направленої на захист інтересів суспільства і держави від протиправних посягань»

5.Наказ МВС України від 28 липня 1994 року № 404 «Про затвердження Статуту патрульно-постової служби міліції України»

6.Адміністративне право України. Академічний курс: Підруч.: У двох томах: Том 1. Загальна частина / Ред. колегія: В.Б. Авер'янов (голова) та ін. - К.: ТОВ «Видавництво «Юридична думка», 2007. - 592 с.

7.Карадже-Искров Н.П. Публичные вещи. Выпуск первый. Издание Иркутской Секции Научных Работников. Иркутск. 1927. VII – 80 стр.

8. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.pravo.vuzlib.ru/book_z195_page_19.html

9. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%86%D0%BD%D1%81%D1%82%D1%80%D1%83%D0%BC%D0%B5%D0%BD%D1%82>

Мобільні групи з питань дотримання прав людини як форма взаємодії органів внутрішніх справ та правозахисних організацій

Дитко О.О., слухач магістратури ННІПФПСКМ НАВС

Науковий керівник: доктор юридичних наук, доцент *Охріменко І.М.*

Створення мобільних груп з питань дотримання прав людини зумовлене необхідністю протидії порушенням прав людини з боку працівників міліції. Ініціаторами створення таких мобільних груп стали фахівці Харківського національного університету внутрішніх справ України та Харківської правозахисної групи. Їх досвід було вивчено, оцінено як позитивний, а розроблений механізм формування мобільних груп визнано ефективним для запровадження у всій системі МВС України.

Робота мобільних груп базується на принципах законності, гуманізму, об'єктивності, неупередженості та невтручання в діяльність органів внутрішніх справ, професіоналізму, доступності для широких верств громадськості та засобів масової інформації. Важливо зауважити, що мобільні групи не є контролюючим органом, а висновки, які містяться у моніторингових звітах, носять рекомендаційний характер.

Мобільні групи – це також форма взаємодії громадських організацій з правоохоронними органами, перш за все органами внутрішніх справ, та іншими державними структурами. Діяльність мобільних груп з питань дотримання прав людини в діяльності ОВС є не лише важливим практичним напрямком роботи, але й перспективною, і поки ще фактично малодослідженою сферою наукових досліджень.

Багато говорять та пишуть про необхідність покращення взаємодії між громадськими організаціями та міліцією. Але така взаємодія не є абстракцією, вона має виражатися в конкретних формах, мати практичне та результативне вираження.

На сьогоднішній день існують такі форми взаємодії громадських організацій та органів внутрішніх справ з питань дотримання прав людини, які втілюються в життя та розвиваються в різних регіонах України: